

Σοφία Νέμα

Ο Θεράπων και η στοιχειωμένη βίλα

Συλλογή
περιστέρια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Με λένε Θεράπων.....	9
Φόρτσα Θεσσαλία	18
Αντάμωμα	26
Γνωριμίες	34
Βίλα Κοάλα	40
Περίεργες αντανακλάσεις.....	47
Επανάσταση	50
Ένα σοβαρό θέμα.....	55
Το φάντασμα της Αυστραλίας	59
Ανάβουν φωτιά τα φαντάσματα;.....	68
Μας κατάλαβαν!.....	73
ΦΥΓΕΤΕ... ..	77
Μαρμελάδα κεράσι	84
Φαντάσματα!.....	89
Εκδρομή.....	92
Σαίτας	101
Τζακ	106

Κι άλλες αποκαλύψεις.....	109
Χριστός ανέστη.....	117
Κρυμμένος θησαυρός.....	120
Παιδιά... διαμάντια!	127
Αλητείες.....	130
Πέντε αλήτες.....	133
Τέρι	138

Με λένε Θεράπων...

ΜΕ ΛΕΝΕ Θεράπων. Δεν ξέρω πώς σε λένε εσένα που με διαβάξεις, αλλά μάλλον είναι δύσκολο να έχουμε το ίδιο όνομα. Το όνομά μου το πήρα από τον άγιο Θεράποντα, τον πολιούχο άγιο της Μυτιλήνης από όπου κατάγεται η μητέρα μου.

Τη μητέρα μου τη λένε Ξένια. Είναι μια όμορφη κυρία εκεί γύρω στα σαράντα, μα πολλές φορές ο κόσμος την περνάει και για μικρότερη. Είναι ψηλή κι αδύνατη με μαύρα μακριά μαλλιά και πράσινα εκφραστικά μάτια. Όταν σουλουπώνεται μοιάζει με σταρ του σινεμά, όμως τις περισσότερες φορές βαριέται να σουλουπωθεί και έτσι μοιάζει με τη γειτόνισσά μας την κυρα-Μαριγώ, που έκλεισε φέτος τα εβδομήντα δύο.

Γεννήθηκε και έζησε στη Μυτιλήνη μέχρι που έφυγε για την Αθήνα, να σπουδάσει δασκάλα. Βέβαια, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, δεν ήταν αυτό το όνειρό της. Όταν ήταν παιδάκι ακόμα, στο δημοτικό, και τη ρωτούσαν οι συγγενείς τι ήθελε να γίνει σαν μεγαλώσει, εκείνη απαντούσε αποφασιστικά «καλόγρια». Η γιαγιά μου κόντεψε να πεθάνει τότε από τη στενο-

χώρια της. Δεν ήθελε με τίποτα το κορίτσι της, που ήταν σαν τα κρύα τα νερά, να κλειστεί σε μοναστήρι. Ήθελε η κόρη της να βρει έναν καλό γαμπρό και να γίνει δασκάλα, για να δουλεύει πέντε μέρες τη βδομάδα τον χειμώνα και να κάθεται τρεις ολόκληρους μήνες το καλοκαίρι. Έκανε λοιπόν ό,τι μπορούσε για να της αλλάξει τα μυαλά. Έτσι, αργότερα, όταν η μητέρα μου πήγε στο γυμνάσιο, άλλαξε εντελώς επαγγελματικό προσανατολισμό. Αποφάσισε πως ήθελε να γίνει «χεβιμεταλού». Η γιαγιά μου, που δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν αυτό, συναίνεσε με πολύ μεγάλη χαρά.

«Ας είναι... Καλύτερα μεταλλωρύχος παρά καλόγρια...» καμάρωνε κάθε τόσο στις ξαδέρφες της. Τελικά, με τη βοήθεια του Θεού και του Άλις Κούπερ, η μητέρα μου κατάφερε να γίνει... δασκάλα.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών της, γνώρισε το «έτερον ενάμισι», όπως συνηθίζει ακόμα να αποκαλεί τον πατέρα μου.

Τον πατέρα μου τον λένε Νίκο και κατάγεται από ένα χωριό της Λάρισας, τον Πυργετό. Σπούδαζε κι αυτός στην Αθήνα εκείνο το διάστημα, μαθηματικός. Οι δυο τους γνωρίστηκαν ένα βράδυ σε ένα μπαρ σκοτεινό κι απόκοσμο, που έπαιζε μόνο ροκ και χέβι μέταλ. Οι θαμώνες του ήταν κάτι συνοφρωμένοι μαλλιάδες που κυκλοφορούσαν με μοτοσικλέτες από το πρωί ως το βράδυ. Φορούσαν πέτσινα μπουφάν, στενά παντελόνια, μαύρες αρβύλες και δαχτυλίδια με νεκροκεφαλές. Ένας τέτοιος τύπος ήταν και ο πατέρας μου τότε.

Τώρα όμως δεν είναι έτσι. Τώρα έχει φαλάκρα, φοράει σακάκι, παντελόνι με τσάκιση, δερμάτινα παπούτσια, και αντί για νεκροκεφαλή στο δάχτυλο φοράει τη βέρα του. Α, πούλησε και τη χιλιάρα μοτοσυκλέτα που είχε, και οδηγεί οικογενειακό αυτοκίνητο. Κι όλα αυτά γιατί; Γιατί ερωτεύτηκε και αποφάσισε μια νύχτα, με πολύ ροκ, να παντρευτεί.

Και τα αποτελέσματα αυτού του γάμου δεν άργησαν να φανούν... Πρώτα εμφανίστηκα εγώ, και λίγο αργότερα η αδερφή μου η Μυρσίνη.

Η Μυρσίνη είναι ένα ζιζάνιο και μισό. Δηλαδή, ενάμισι ζιζάνιο. Ότι και να έλεγα για κείνη θα ήταν λίγο. Όμορφο κοριτσάκι, δε λέω, ξανθό, γαλανομάτικο... Η εμφάνισή της ισοδυναμεί με οπτασία, αυτό θα το παραδεχτώ! Αλλά ο χαρακτήρας της δεν είναι οπτασία, είναι σκέτη απελπισία. Φασαριόζα, ζαβολιάρρα, πονηρή, ζηλιάρρα, φωνακλού, παρεξηγησιάρρα, πειραχτήρι... Έχω τραβήξει πολλά... Ακόμα θυμάμαι πόσο απογοητεύτηκα εκείνη τη μέρα που την έφεραν οι γονείς μας από το μαιευτήριο μέσα σε ένα καλάθι. Μου είχαν υποσχεθεί από καιρό πως θα μου έκαναν ένα σπουδαίο δώρο, δε φανταζόμουν βέβαια πως εννοούσαν τη Μυρσίνη, εγώ κουτάβι περίμενα!

Όσο για μένα, λέω πως είμαι το καλό και ήσυχο παιδί της οικογένειας. Πολλά ακούω και λίγα λέω. Όχι από άποψη ή χαρακτήρα, αλλά γιατί δεν προλαβαίνω. Τώρα, εμφανισιακά, θα έλεγα πως είμαι κυριολεκτικά ένα

μικρό αντίγραφο της μαμάς. Μαύρα μαλλιά, πράσινα μάτια και αθλητικό σώμα. Το τελευταίο είναι γιατί παίζω μπάλα από την κοιλιά της μητέρας μου, κλοτσούσα πολύ τότε και όλοι έλεγαν πως όταν μεγάλωνα θα γινόμουν ποδοσφαιριστής. Έτσι, οι γονείς μας απέκτησαν από μια «φωτοτυπία» τους στη ζωή. Η φωτοτυπία της μαμάς είμαι εγώ, και η φωτοτυπία του μπαμπά είναι η Μυρσίνη.

Να τι παθαίνεις, λοιπόν, άμα ερωτεύεσαι! Στο τέλος παντρεύεσαι και βγάζεις φωτοτυπίες. Ύστερα, αρχίζει η γκρίνια, η μουρμούρα και ξεχνάς διά παντός ότι μια μέρα ερωτεύτηκες. Τουλάχιστον έτσι μου είπε ο αδερφός της μητέρας μου, ο θείος Γιώργος. «Πρόσεξε» μου λέει «μη σε τυλίξει καμιά σαν την αδερφή μου, που τύλιξε τον πατέρα σου σε μια κόλλα χαρτί... Εσύ κοίτα να μοιάσεις εμένα που είμαι ελεύθερος και ωραίος...»

Για το ωραίος... έχω μια ένσταση, γούστα είναι αυτά. Όσο για το ελεύθερος... έχω πολλές ενστάσεις. Ο θείος μου δε μένει ούτε μία μέρα χωρίς φιλενάδα. Τι σοί ελευθερία είναι αυτή; Πάντα έχει κάποια τσαπερδόνα στο αυτοκίνητό του όταν πάει για καφέ. Και όπως λέει και η μητέρα μου, αυτός στο τέλος θα την πατήσει χειρότερα από όλους. Βέβαια ο θείος Γιώργος είχε ένα δίκιο. Ότι η μητέρα μου τύλιξε τον πατέρα μου σε μια κόλλα χαρτί μπορεί να είναι και αλήθεια. Διότι το ίδιο πράγμα άκουσα μια μέρα να το λέει και η γιαγιά μου η Ελένη, η μητέρα του πατέρα μου. Ήταν πριν πολλά χρόνια, ένα απόγευμα που η μαμά έλειπε έξω, για ψώ-

νια με τις φίλες της. Ο μπαμπάς μιλούσε στο τηλέφωνο με τη γιαγιά μου και εγώ σήκωσα από το δωμάτιό τους την άλλη συσκευή. Το τι άκουσα να συζητούν εκείνη τη μέρα... δε λέγεται. Η γιαγιά έκανε παράπονα για πολλά πράγματα, όπως «...δεν ήρθατε καθόλου στο χωριό...», «...τι όνομα είναι αυτό που δώσατε στο παιδί... ο πατέρας σου περίμενε να ακούσει το όνομά του», «...αυτή η νησιώτισσα σε κάνει ό,τι θέλει... συνέχεια το σόι της σκέφτεται... σε τύλιξε σε μια κόλλα χαρτί...». Αυτό το τελευταίο μου έκανε τότε μεγάλη εντύπωση. Για αρκετό καιρό, όταν πήγαινα το βράδυ για ύπνο, φανταζόμουν τον πατέρα μου μέσα σε μια μεγάλη πίτα για σουβλάκια, περιτριγυρισμένο από πατάτες, λουσιμένο με μουστάρδα και κέτσαπ, πνιγμένο στο τζατζίκι και τυλιγμένο σε μια κόλλα από χαρτί με άσπρα και κόκκινα καρό, τέτοιο που χρησιμοποιούν στα σουβλατζίδικα, και τη μητέρα μου να ανοίγει το στόμα της για να τον φάει.

Ευτυχώς δε συνέβη κάτι τέτοιο. Να τον φάει, εννοώ. Γιατί για το τύλιγμα δεν ξέρω, δεν είμαι ο αρμόδιος να πω. Μόνο εκείνος το ξέρει. Αλλά ίσως θεωρεί ότι δεν τον τύλιξε, γιατί μέχρι τώρα εκείνος παίρνει πάντα το μέρος της μητέρας μου. Την υπερασπίστηκε πολλές φορές μπροστά στη γιαγιά Ελένη και τον παπού Θανάση, τον πατέρα του. Ώσπου κάποια στιγμή κατάλαβα ότι όλοι αυτοί δε μιλούσαν πια μεταξύ τους, ούτε στο τηλέφωνο. Η μητέρα μου δεν ήθελε να πάει να τους δει ούτε ήθελε να έρθουν εκείνοι σ' εμάς. Στις

διακοπές πηγαίναμε μόνο στη Μυτιλήνη, στη γιαγιά Μυρσίνη και τον παππού Ακίνδυνο. Βέβαια, εδώ που τα λέμε, ούτε το όνομα του άλλου παππού μου πήρα, αλλά φαντάζομαι πως άμα αποφάσιζαν να με πουν Ακίνδυνο, ο παππούς ο Θανάσης δε θα ερχόταν καν στη βάφτιση.

Κάπως έτσι κόψανε τις επαφές τους και δεν πήγαμε ξανά στον Πυργετό. Ούτε ο παππούς με τη γιαγιά ξαναήρθαν στην Αθήνα. Μέχρι πρόσφατα όλα αυτά. Γιατί, ένα πρωί Σαββάτου, εκεί που παίζαμε ξύλο με τη Μυρσίνη και πάνω που τις έτρωγε, διότι πολύ αέρα είχε πάρει το μικρό, ήρθε ο πατέρας και η μητέρα να μας πουν ότι το επόμενο Σάββατο, που ήταν το Σάββατο του Λαζάρου, θα πηγαίναμε στον Πυργετό να περάσουμε τις διακοπές του Πάσχα. Εγώ κοκάλωσα, αφού μέχρι πρόσφατα σ' αυτό το σπίτι η λέξη Πυργετός δε χρησιμοποιούνταν πολύ. Κάπου εκεί στη σαστιμάρα μου, και μέχρι να συνειδητοποιήσω τι συνέβαινε, έφαγα μια αναπάντεχη μπουνιά από τη Μυρσίνη κατευθείαν στη μύτη. Η μικρή σκουληκαντέρα μου τη φύλαγε. Αλλά δεν την άφησα έτσι... Της φύλαξα κι εγώ μια για αργότερα.

Στο θέμα μας, τώρα, η είδηση ότι θα πηγαίναμε διακοπές στον τόπο του πατέρα μου δε μου καλάρωσε. Πρώτα πρώτα, για τις διακοπές του Πάσχα είχαμε κανονίσει με τον φίλο μου τον Δημήτρη και άλλους κολητούς από το σχολείο να πηγαίνουμε κάθε μέρα στο γήπεδο της γειτονιάς μας, στο πλαίσιο ενός τουρνουά

ποδοσφαίρου. Ήταν για μας ευκαιρία να νικήσουμε την ομάδα του 3ου Γυμνασίου –εμείς είμαστε στο 2ο–, επειδή εκείνοι μας κέρδισαν σε προηγούμενους αγώνες που έγιναν κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων. Επομένως, χαλούσα την εντεκάδα και, όχι τίποτε άλλο, ήμουν και από τους βασικούς.

Έπειτα, με τον παππού Θανάση είχαμε αποξενωθεί. Είχα να τον δω τουλάχιστον τέσσερα χρόνια. Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου τη φυσιογνωμία του και δεν μπορούσα. Ακόμα και τη φωνή του, δεν τη θυμόμουν καλά. Ένα πράγμα που θυμόμουν από κείνον ήταν η μυρωδιά του. Μύριζε παππούς. Τώρα, θα μου πει κανείς, τι μυρωδιά είναι αυτή; Άσχημη ή ωραία; Γιατί πολλοί παππούδες μυρίζουν πράγματι άσχημα. Μυρίζει η πέτσα τους, λέει ο θείος Γιώργος που τα ξέρει όλα, επειδή γερνάνε, και επειδή τρώνε πολλά σκόρδα. Δεν έχω άποψη ούτε για το ένα ούτε για το άλλο.

Ο παππούς Θανάσης, όμως, μύριζε όπως μυρίζουν τ' αγριολούλουδα. Ή, μάλλον, όπως μυρίζουν τα χόρτα της άνοιξης, την ώρα που τα κόβεις. Τώρα αυτό ήταν επειδή έφαγε τη ζωή του δουλεύοντας τη γη, ανάμεσα στα δέντρα και τα διάφορα φυτά, ή εμένα μου φαινόταν έτσι; Όπως και να 'χε, εγώ λάτρευα τη μυρωδιά του γιατί μου θύμιζε τις εκδρομές μας στην εξοχή. Επίσης, από τον παππού Θανάση θυμόμουν και κάτι άλλο. Τα σκληρά του χέρια. Πολύ σκληρά χέρια. Γεμάτα κοψιές και σημάδια. Όταν με χάιδευε στην πλάτη ακουγόταν ένα χρατς χρουτς στην μπλούζα μου, λες και τα χέρια

του είχαν αγκάθια ή γυαλιά. Βέβαια, τώρα που είμαι μεγαλύτερος ξέρω γιατί συνέβαινε αυτό. Ο παππούς ήταν αγρότης και η δουλειά του δύσκολη και χειρωνακτική. Ήταν μάλλον αυτονόητο να έχει σκληρά και δουλεμένα χέρια!

Καθώς λοιπόν κυλούσαν οι μέρες, σκεφτόμουν όλο και περισσότερο το χωριό του πατέρα μου. Αν και με είχαν ξαναπάει εκεί μικρό, δε θυμόμουν και πολλά. Για την ακρίβεια, δε θυμόμουν σχεδόν τίποτα. Λογικό αυτό, αφού τότε οι γονείς μου με άφηναν στο σπίτι με τον παππού και τη γιαγιά για να βγαίνουν εκείνοι έξω και να διασκεδάζουν ως το πρωί.

Έτσι, ο πατέρας μου βάλθηκε να περιγράψει τις ομορφιές του τόπου του για να μας δαλεάσει περισσότερο. Μας μιλούσε για τις καταπράσινες ρεματιές, τους απότομους λάκκους, τις όμορφες πλατειές, τα αμέτρητα γραφικά ξωκλήσια, το πατρικό του σπίτι με τη μεγάλη αυλή, ώσπου τελικά μας έπεισε. Εμένα και τη Μυρσίνη, δηλαδή, γιατί με τη μητέρα τα είχαν ήδη συμφωνημένα.

Αυτό, πάλι, με είχε βάλει σε σκέψεις. Πως ήταν δυνατόν όλοι αυτοί, που ήταν παρεξηγημένοι από καιρό, να θέλουν να περάσουν το Πάσχα παρέα; Δεν μπορούσα να το εξηγήσω. Φυσικά, δεν ήθελα να τους ρωτήσω λεπτομέρειες, γιατί θα μου έλεγαν ότι μου λένε πάντα... «Θεράπων, να μην ανακατεύεσαι σε θέματα των μεγάλων...». Έτσι κι εγώ δεν ανακατέυτηκα και είχα το κεφάλι μου ήσυχο. Αρκέστηκα στην ερμηνεία

που μου έδωσε ένα βράδυ η παλαβιάρα η Μυρσίνη, όταν μου είπε πως οι γονείς μας, κάποιες νύχτες, όταν εμείς πηγαίναμε για ύπνο, έβαζαν και έπιναν ουίσκι με πάγο. «Διάβασα πως τα οينوπνευματώδη ποτά σου αλλοιώνουν την κρίση και τη συνείδηση... Κάνεις και λες πράγματα που δε θυμάσαι καθόλου την επόμενη μέρα...» μου είπε γουρλώνοντας με πειστικότητα τα γαλανά της μάτια.

Εντάξει, λοιπόν, Μυρσίνη, αν είναι έτσι τι να κάνουμε, «στην υγεία μας και άσπρο πάτο»!

